

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **I. O.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2019, č. j. 54 A 4/2019 - 37, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se pozastavují účinky rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16. 11. 2018, č. j. MV-19776-4/SO/sen-2018.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16. 11. 2018, č. j. MV - 19776-4/SO/sen-2018, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 12. 2017, č. j. OAM - 13675 - 24/ZM - 2016, kterým byla žalobci dle § 44a odst. 10 ve spojení s § 46e odst. 1, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

[2] Žalobce následně podal žalobu proti rozhodnutí žalované u Krajského soudu v Praze, který ho usnesením ze dne 3. 1. 2019, č. j. 54 A 4/2019 - 11, vyzval, aby ve lhůtě 5 dnů od doručení usnesení konkretizoval žalobní body tak, aby z nich bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, a případně uvedl, jaké důkazy navrhuje provést. Vzhledem k tomu, že žalobce doplnil žalobu až po uplynutí k tomu stanovené lhůty, která dle krajského soudu odpovídala zbývajícím částem lhůty pro podání žaloby dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, Krajský soud v Praze usnesením ze dne 28. 1. 2019, č. j. 54 A 4/2019 - 37, žalobu odmítl.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tím, že jeho vycestování by mělo závažný dopad do života rodiny stěžovatele, a to i z hlediska zajištění základních hmotných potřeb. Na území České republiky žije manželka stěžovatele na základě povolení k trvalému pobytu spolu s jejich nezletilým synem, který se na území České republiky narodil a byl mu zde rovněž povolen trvalý pobyt. Rodina si v ČR zakoupila byt, na který jí byla poskytnuta hypotéka. Na území Ukrajiny nemá stěžovatel ani jeho rodina již jakýkoliv majetek ani bydlení, neboť veškeré své trvalé zázemí budují v České republice, o čemž dle stěžovatele svědčí také jeho oprávněný pobyt v délce 11 let. Stěžovatel dále odkázal na § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy na zkoumání přiměřenosti dopadu správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince s tím, že se po celou dobu pobytu nedopustil žádného trestného činu, jakéhokoli přestupku proti občanskému soužití ani jiného protiprávního jednání.

[5] Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti navrhl, aby odkladný účinek přiznán nebyl, neboť dle jejího názoru návrh nesplňuje podmínky dle § 73 odst. 2 s. ř. s. Komise zdůraznila, že se jedná o institut výjimečného charakteru a stěžovateli v daném řízení nemůže vzniknout újma dle § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť by mu mohla vzniknout až na základě rozhodnutí o jeho vyhoštění, proti němuž může stěžovatel podat žalobu ke správnímu soudu, která má ze zákona odkladný účinek. Dle žalované tedy existují právní instituty, jimiž se může stěžovatel domáhat posouzení své situace a odkladného účinku v jiném následném řízení, a proto nelze dovozovat, že mu v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí žalované hrozí újma. Stěžovatel je navíc řádně zastoupen právní zástupkyní, proto je dle žalované zajištěna náležitá ochrana jeho práv. Právo stěžovatele účastnit se projednávání jím podané kasační stížnosti je navíc možno realizovat udělením víza k pobytu do 90 dnů dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009, o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex).

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud vycházel zejména z předpokladu, že nedojde-li k odkladu právních účinků žalobou napadeného rozhodnutí do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, bude stěžovatel v důsledku právních účinků pravomocných a vykonatelných rozhodnutí správních orgánů nucen opustit území České republiky, a to ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti.

[10] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že vzhledem k jeho stávajícím osobním a rodinným poměrům, jak je stěžovatel vyličil v návrhu na přiznání odkladného účinku (viz bod [4] tohoto usnesení), by nucené opuštění České republiky pro něho mohlo znamenat značnou újmu. Nejvyšší správní soud přihlédl také k délce pobytu stěžovatele v České republice a absenci zázemí pro rodinu stěžovatele v zemi původu.

[11] Je sice pravdou, že k setrvání mimo území České republiky by mohl být stěžovatel bezprostředně donucen až v souvislosti s rozhodnutím o jeho správním vyhoštění, nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jen stěží lze totiž předpokládat, že stěžovatel má předejít případné zmiňované újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu na území Evropské unie na určitou dobu. V daném případě lze tedy nalézt příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem újmy na straně stěžovatele.

[12] Nejvyšší správní soud tedy vychází z toho, že pokud by nedošlo k odkladu právních účinků pravomocného rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty na území České republiky do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, stěžovatel bude nucen opustit území České republiky.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s., přičemž neshledal, že by se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o věci samé jakkoli negativně dotklo jiných osob, a rovněž podmínku, podle níž přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, má soud za splněnou. K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, dostupném na www.nssoud.cz, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“. V daném případě stojí proti podstatné újmě, která hrozí stěžovateli, riziko narušení veřejného zájmu pouze nízké intenzity. V případě stěžovatele nedošlo ke správnímu vyhoštění, ale pouze k neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodů, které dle správních orgánů

spočívaly v jiné závažné překážce pobytu cizince na území ve formě vykonávání nelegální práce.

[14] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Je však třeba uvést, že přiznání odkladného účinku pouze vůči rozhodnutí krajského soudu za situace, kdy byla žaloba odmítnuta a o návrhu stěžovatele na odkladný účinek žaloby nebylo rozhodováno, by nemohlo vést k odložení účinků rozhodnutí žalované po dobu trvání řízení o kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud vymezil rozsah odkladného účinku tak, že jeho přiznáním se pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti přímo účinky rozhodnutí žalované. V takovém případě se do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti dočasně obnoví fikce platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jímž je i zaměstnanecká karta (§ 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců), dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců: *„Pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.“*

[15] V této souvislosti ovšem Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je pouze dočasné povahy a nijak nepředjímá rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. března 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu